

dette have vi i Betænkningen ladet staae hen — er det dog unægteligt og fra alle Sider indrømmet, at Lehn- og Stamhuusbesiddere ikke factiff have været i Besiddelse af denne Ret før 1857, altsaa meget længe efter, idet den Autoritet, der staaer som Control overfor Lehn og Stamhuusgodsernes Bestyrelse, ikke tidligere har villet indrømme deres Besiddere Ret til at benytte sig af denne Overdragelsesmaade gennem halvtredsfindstyveaarige Bortforpagtninger. Da det er givet, at disse Godser fremfor private Godser ere under saadanne Forhold, at den Mening, at det er rigtigt nu at hæve Retten til halvtredsfindstyveaarige Forpagtninger, faaer en større Betydning netop overfor dem, foreslaaer Udvalgets Fleertal det ærede Thing at vedtage det Forslag, der er opført under Nr. 2, nemlig at den paagjældende Lovbestemmelse, som tillader at bortforpagte paa 50 Aar, hæves, forsaavidt angaaer Besiddere af Lehn, Stamhuus og Fideicommissgods. — Den Bestemmelse, der indeholdes i Lovforslagets § 4, og som omhandler, at halvtredsfindstyveaarige Bortforpagtninger ikke skulle være tilladte, hvor der ifølge Fundatfer, Creationsbreve eller andre Bestemmelser tilkommer et Godses Fæstere særegne Begunstigelser, har Udvalgets Fleertal ogsaa optaget i dette sit Forslag under Nr. 2 ved Siden af det Forslag, jeg nylig har omtalt. Med Hensyn til Affattelsen af Bestemmelsen er der imidlertid en Forskjel imellem Regjeringsudkastet og Udvalgets Fleertals Forslag, nemlig med Hensyn til, hvad der skal være Grunden til, at disse Godser heller ikke skulle kunne bortforpagte paa 50 Aar, idet det nemlig i Lovudkastet hedder: „hvor der ifølge Fundatfer, Creationsbreve eller andre Bestemmelser tilkommer et Godses Fæstere særegne Begunstigelser, der ikke kunne forenes med Forpagtningen i Medfør af Forordningen af 15de Juni 1792, § 11“, osv.; men disse sidste Ord: „som ikke kunne forenes med Forpagtningen i Medfør af Forordningen af 15de Juni 1792, § 11“, ere forekomne Udvalgets Fleertal noget mindre tydelige, idet man har frygtet for, at der kunde forekomme Bestemmelser i forskellige af disse Fundatfer eller andetsteds, som lode det tvivlsomt, hvorvidt det kunde siges, at de ikke kunde forenes

med Forpagtningen i Medfør af Forordningen af 15de Juni 1792 § 11. Udvalgets Fleertal foreslaaer derfor en anden Affattelse, som efter dets Formening fjerner de Tvivl, der i enkelte Tilfælde kunde fremkomme, idet det foreslaaer at bruge det Udtryk, at der omtales Begunstigelser, „som bestemt forudsætte Bortfæstning efter den øvrige Lovgivning, og ikke Bortforpagtning“. Grunden til den Forandring, man her har meent at burde foreslaae, er altsaa den, at man antager, at denne Bestemmelse vil være klarere, saaledes at man i de enkelte Tilfælde lettere og sikrere kan afgjøre, hvorvidt denne Lov kan anvendes paa dem eller ikke. — Vedtages Forslaget under Nr. 2, der altsaa gaer ud paa at optage, hvad der efter Fleertallets Formening bør vedblive at være gjældende af Lovudkastets § 4, følger deraf, at denne § 4 maa udgaae; det er en ligesvem Følge af Vedtagelsen af Forslaget under Nr. 2. — Forslaget under Nr. 4 er stillet som en Tilføining til § 5. I denne Paragraph hedder det, at en Forpagtnings Forbrydelse paa Grund af Misligholdelse fra Forpagterens Side ikkun skal kunne indtræde „i de i Forordningen af 9de Marts 1838 §§ 1, 4, 5 og 6 omhandlede Tilfælde og under de der fastsatte Betingelser“. Den her nævnte § 6 i Forordningen af 9de Marts 1838 bestemmer, at saafremt en Fæster har forbrudt sin Frihed idetmindste i 3 Aar, „er Forddrotten berettiget til at bortfæste Stedet til en Anden, medmindre han er gift, da i saa Fald hans Hustru, saalænge hun bliver i Egteskab med ham og opfylder hans Fæstepligter, kan drive Gaarden paa hans Vegne, ligesom hun, hvis hun erholder Skilsmisse, bliver med Hensyn til Gaardens Besiddelse at ansee som Enke“. Til disse Bestemmelser har Udvalget imidlertid troet, at man maatte fremsætte Forslag om en Tilføining, hvorefter en saadan Mandts Kone faaer en noget større Ret end den, der i det paagjældende Tilfælde er indrømmet i Forordningen af 9de Marts 1838 § 6. Vi foreslaae nemlig her, at Forpagtningen i den efter Contracten tilbagestaaende Tid ikke blot skal vedblive for hans Hustru og den, med hvem hun, saafremt Egteskabet ophæves, maatte indgaae nyt Egt-